

او حنان برخواست از جامر جهان برخواستم	
چو چشم خود ببال هر گشت انداز پندارم	نگاه کردم باشد سینه او بر پروازم
بجای من ندارد اعتباری از قیام من	بود انجام پروازم چو رنگ آغاز پروازم
شکوه دارم زهم بسکه صبوریم زهم	دستت قرب بختیست که دوریم زهم
رندانه که میجو زندی لاله کون هم	سینه از سینه سلسله موج خون هم
فایز ز دل بودن عاشق نمیشود	حویان جلوه نموده فرار و سکون هم
احوال عشق و حسن زانم کنیوان شناخت	
عکس دو آینه است عیان از خود و هم	
بادت بهم میجو و میخانه که رفتم	سرمهت ز یک مشتله هم خانه که رفتم
بود از کل ذرت کوه نقد بهاری	چون رشته نسیم بهر دان که رفتم
صد میکره کسبیتا از آن چشم به دست	چون باده بهر نشسته و میخانه که رفتم
دیرو صحرای بینه تو خید نما بود	چو خویش ندیویم بهر خانه که رفتم
تاب نیکه کردم ندارم چو سوسکت	
حوش بازش هم می بر پروانه که رفتم	
شکله از پیش دل بر نو زندگانشان	چون نفس می رفت دمی انداز او جان
رنگ من بهر است از دنی غار رنگ	ریشه از نو نگاه مور زرد دراز نام
نفس از پیش نکرد دلش من اینده را	همه تقاضای صورت سرود از او نام
بسکه چو بنیده است خون کف و خون من	گرفتند از دست چون گل شکند به نام

عشق نشان نام از یاد سر می ایم	رنگ بر نگاه از بهار سر می ایم
زندموج خوشی ان و خاکم از سینه بختی	چو سبیل بیدار از کوه سار سر می ایم
چون دور کینکه جنت نشسته ایم	چون رنگ در طلسم شکست نشسته ایم
در بنده سار سیم امید است موج من	در برج شکستن بخت نشسته ایم
تخم سیدانش بر هر کی شده است	در محله ز خاک نرسختن نشسته ایم
من کرد باد وادی مهرب و تخم	چون دور طلسم شکست نشسته ایم
چندین کند طولی اهل بازه کرده ایم	
شوکت بدامگاه کسستن نشسته ایم	
ضعیف کشند ام ما بدیند اسبابم	چو رشته آب که کشته است کرد ایم
چون عشق جگر دار کرده است مرا	
بسیه هنره شرمی برد خواهم	
از لامکان بدینم رسیدن کشته ام	یعنی زجای ناله رسیدن کشته ام
دیگر زبان نشسته و هموار میر ویم	از بس دیده ام زو دیدن کشته ام
باله شکسته است و بجای نمی رسم	چون رنگ عاقلان ز پریدن کشته ام
بی تاب بیدار چمن بی تو آسبیم	نصیب رنگ کلم ز طبعیدن کشته ام
کل از بس دست رو باغبان شکفت	
من از قبول خلق ز جسد کشته ام	
رفتم از خود چون ز طغی از زمین بخواهم	قد کشیدم نازم دنیا و دین بر خواهم
هفتین بودیم ما و آسمان در یک زمین	

چون